

Rolnummer 2450
Arrest nr. 53/2003 van 30 april 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over de artikelen 213 tot 222 van de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen, waarbij het koninklijk besluit van 28 september 1999 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring wordt gewijzigd en bekrachtigd, en artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest nr. 106.129 van 29 april 2002 in zake de n.v. Openbaar Slachthuis tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 30 mei 2002, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, op zichzelf genomen en in samenlezing met artikel 13 van de Grondwet en artikel 6 van het E.V.R.M., op grond waarvan niemand de natuurlijke rechter kan worden ontzegd en iedereen het recht heeft op een eerlijk proces, geschonden door, enerzijds, de artikelen 213 tot en met 221 en artikel 222 van de Budgetteringswet van 12 augustus 2000 (*Belgisch Staatsblad* van 31 augustus 2000), waarbij het koninklijk besluit van 28 september 1999, dat behept is met onregelmatigheden, respectievelijk wordt gewijzigd en bekrachtigd, en, anderzijds, artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring (*Belgisch Staatsblad* van 31 december 1998), waarbij de validering en wijziging bij wet in het vooruitzicht wordt gesteld, met als gevolg dat de Raad van State zich niet meer kan uitspreken over de door verzoekster ingeroepen onregelmatigheden van het betrokken koninklijk besluit, en aldus verzoekende partij het voorwerp is van een ongelijke behandeling die terzake niet objectief verantwoord is ten aanzien van elk ander rechtsonderhorige die een reglementair besluit, dat op deze rechtsonderhorige van toepassing is, op zijn wettigheid vermag te laten toetsen door de administratieve rechter, te dezen dat de Raad van State, zelfs wanneer *pendente litis* wijzigingen worden aangebracht aan dat reglementair besluit ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

De n.v. Openbaar Slachthuis heeft op 14 december 1999 bij de Raad van State een verzoekschrift ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 28 september 1999 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring.

In dat besluit worden de bepalingen van het koninklijk besluit van 22 december 1998 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring bijna volledig overgenomen. Het koninklijk besluit van 22 december 1998 werd bij het arrest nr. 80.671 van 7 juni 1999 door de Raad van State vernietigd, omdat de Belgische Staat de hoogdringendheid waarop hij zich had beroepen om het advies van de afdeling wetgeving te verkrijgen, niet voldoende had gemotiveerd.

In de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen worden een aantal bepalingen (de artikelen 213 tot 221) opgenomen, waarbij het koninklijk besluit van 28 september 1999 met ingang van 10 januari 1999 wordt gewijzigd. Voorts bekrachtigt artikel 222 van dezelfde wet, met uitzondering van artikel 15, het voormelde koninklijk besluit van 28 september 1999, gewijzigd bij die wet.

De verwijzende rechter overweegt dat de bekrachtiging van het voor hem bestreden besluit betekent dat dat besluit niet langer een akte is van de uitvoerende macht, maar aan de wetgevende macht wordt toegerekend. De Raad van State is evenwel niet bevoegd om zich over wetgevende akten uit te spreken.

De verzoekende partij voor de verwijzende rechter is van oordeel dat ingevolge de wettelijke bekrachtiging de Raad van State geen uitspraak meer kan doen over de regelmatigheid van het bestreden besluit, noch over de regelmatigheid van de door de wetgever aan dat besluit aangebrachte wijzigingen, waardoor die partij een jurisdictionele waarborg verliest. Met verwijzing naar het arrest nr. 33/93 is die partij van oordeel dat het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden en verzoekt zij de Raad van State om

een prejudiciële vraag aan het Hof te stellen. Vervolgens stelt de verwijzende rechter de voormelde vraag in de bewoordingen zoals door de verzoekende partij voorgesteld.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 30 mei 2002 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 21 augustus 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 september 2002.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Openbaar Slachthuis, met maatschappelijke zetel te 2220 Heist-op-den-Berg, Mechelsesteenweg 101, bij op 4 oktober 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 4 oktober 2002 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 4 oktober 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 5 november 2002 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 2 december 2002 ter post aangetekende brief;
- de n.v. Openbaar Slachthuis, bij op 5 december 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 31 oktober 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 30 mei 2003.

Bij beschikking van 12 maart 2003 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 1 april 2003.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 13 maart 2003 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 1 april 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. D. De Wolf *loco* Mr. J. Ghysels en Mr. P. Flamey, advocaten bij de balie te Brussel, voor de n.v. Openbaar Slachthuis;

. Mr. F. Carron *loco* Mr. R. Depla en Mr. M. Stubbe, advocaten bij de balie te Brugge, voor de Ministerraad;

. Mr. D. D'Hooghe, tevens *loco* Mr. S. Sottiaux, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de n.v. Openbaar Slachthuis

A.1. Na het kader van de in het geding zijnde bepalingen te hebben geschetst, betoogt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter dat de bekrachtiging van het koninklijk besluit van 28 september 1999 door het artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 tot gevolg heeft dat de Raad van State wordt verhinderd zich over de regelmatigheid van dat besluit uit te spreken. Aldus heeft de wetgever aan een categorie van burgers, waaronder de verzoekende partij voor de Raad van State, een jurisdictionele waarborg ontnomen die artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan alle burgers toekent, zodat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden. Nu in die bekrachtiging reeds vooraf was voorzien door artikel 2 van de wet van 8 december 1998, kan volgens die partij niet worden staande gehouden dat die bekrachtiging om dwingende redenen zou zijn doorgevoerd. De n.v. Openbaar Slachthuis wijst erop dat de wetgever tegelijk met de bekrachtiging van het besluit van 28 september 1999, tevens een aantal bepalingen van dat besluit heeft gewijzigd, zodat ook die bepalingen aan de rechtsmacht van de Raad van State ontsnappen.

A.2. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter merkt op dat de memorie van toelichting bij het artikel 2 van de wet van 8 december 1998 het stilzwijgen bewaart over het doel dat de wetgever met de bekrachtiging nastreeft. Zij leidt daaruit af dat die bekrachtiging enkel ertoe strekte om de normale rechtsbescherming tegen besluiten van de uitvoerende macht onmogelijk te maken en dat geen dwingende en uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn die de bekrachtiging zouden verantwoorden.

Met verwijzing naar de arresten nrs. 16/91 en 33/93 en naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is de n.v. Openbaar Slachthuis van mening dat de bekritiseerde bekrachtiging een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 13 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

A.3. In haar memorie van antwoord bestrijdt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter de zienswijze die door de Ministerraad en de Vlaamse Regering in hun memories werd ontwikkeld. Volgens de n.v. Openbaar Slachthuis is hun uiteenzetting over de grondwettigheid van de techniek van machtiging en van bekrachtiging niet ter zake dienend, nu het voorwerp van de prejudiciële vraag te dezen betrekking heeft op de kwestie of de bekritiseerde bekrachtiging van het bestreden besluit op zich grondwettig is. Dat vooraf in een bekrachtiging is voorzien, doet daaraan niets af. De n.v. Openbaar Slachthuis is tevens van mening dat de arresten nrs. 34/93, 14/99 en 49/2002 waarnaar de Vlaamse Regering verwijst niet dienstig kunnen worden ingeroepen, nu die arresten betrekking hebben op de bekrachtiging van een besluit, genomen in een aangelegenheid die niet tot de voorbehouden bevoegdheid van de wetgever behoort, terwijl te dezen zulks wel het geval is.

Standpunt van de Ministerraad

A.4. De Ministerraad verwijst naar de arresten nrs. 46/93, 87/95 en 32/2000 en naar de parlementaire voorbereiding van de wetten van 8 december 1998 en 12 augustus 2000.

Hij betoogt dat de bekritiseerde bekrachtiging wel degelijk objectief en redelijk is verantwoord. De Ministerraad wijst eerst erop dat de wetgever een bevoegdheid die hem toebehoort om diverse - in de parlementaire voorbereiding vermelde - redenen aan de Koning heeft gedelegeerd. Vervolgens merkt hij op dat de bekritiseerde bekrachtiging reeds voorafgaandelijk, namelijk in de wet van 8 december 1998, in het vooruitzicht was gesteld, zodat meteen is aangetoond dat het geenszins de bedoeling was van de wetgever om de Raad van State te verhinderen zich over een eventuele onregelmatigheid van het bestreden besluit uit te spreken. Daaruit volgt volgens de Ministerraad dat van enige ongelijke behandeling geen sprake kan zijn: voor alle rechtsonderhorigen stond *ab initio* vast dat het besluit ofwel zou worden bekrachtigd ofwel, bij ontstentenis van bekrachtiging, met terugwerkende kracht zou worden opgeheven.

A.5. Met verwijzing naar het arrest nr. 32/2000 betoogt de Ministerraad dat de in het geding zijnde rechten belastingen zijn, zodat de bekrachtiging van het bestreden besluit door een wetgevende akte noodzakelijk was (artikelen 170 en 172 van de Grondwet). Hij wijst erop dat die beraadslaging door een democratisch verkozen vergadering zelfs ertoe heeft geleid dat in het belang van de betrokken rechtsonderhorigen nog wijzigingen aan dat besluit werden aangebracht vooraleer het werd bekrachtigd.

A.6. In zijn memorie van antwoord sluit de Ministerraad zich volledig aan bij de argumentatie die door de Vlaamse Regering in haar memorie is uiteengezet.

De Ministerraad is van mening dat de n.v. Openbaar Slachthuis het onderscheid miskent dat dient te worden gemaakt naargelang de bekrachtiging al dan niet in de machtigingswet was voorzien. Zelfs indien zou worden aangenomen dat ook in het geval van een vooraf voorziene bekrachtiging, die validatie objectief en redelijk dient te worden verantwoord, is volgens de Ministerraad zulk een verantwoording wel degelijk voorhanden en dat zowel op het ogenblik van de machtiging - zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 december 1998 - als op dat van de bekrachtiging, nu de in het geding zijnde rechten belastingen zijn, zodat daarover door een democratisch beraadslagende vergadering diende te worden beraadslaagd (arrest nr. 32/2000).

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.7. Na het wettelijk en reglementair kader te hebben geschetst waarbinnen de in het geding zijnde bepalingen dienen te worden gesitueerd, merkt de Vlaamse Regering vooraf op dat de prejudiciële vraag een aangelegenheid betreft die tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort. Dat is niet alleen het geval wat betreft de inrichting en de werking van het Instituut voor veterinaire keuring. Wat betreft de financiering van de veterinaire keuringen en van de controles door de heffing van belastingen benadrukt de Vlaamse Regering dat artikel 170 van de Grondwet een algemene fiscale bevoegdheid aan de federale wetgever verleent.

A.8. Om de grondwettigheid van de techniek van de wetgevende validatie van administratieve rechtshandelingen te beoordelen, moet volgens de Vlaamse Regering een onderscheid worden gemaakt tussen, enerzijds, de bekrachtiging van een besluit dat werd genomen op basis van een machtigingswet, waarin de bekrachtiging was voorzien en, anderzijds, de validatie van een besluit, zonder dat die validatie vooraf was voorzien.

In het eerste geval heeft het Hof volgens de Vlaamse Regering die techniek niet in strijd bevonden met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (arresten nrs. 67/92, 34/93, 73/93, 9/99, 14/99 en 49/2002). In het tweede geval kan een wettelijke validatie overkomen als een ongerechtvaardigde tussenkomst van de wetgever in het juridictioneel toezicht op de rechtmatigheid van het (bekrachtigde) besluit. In zulk een geval moet de bekrachtiging objectief en redelijk kunnen worden verantwoord. Alleen « buitengewone omstandigheden » kunnen alsdan een mogelijk ongelijke behandeling verantwoorden (arresten nrs. 67/92, 84/93, 81/95, 86/98 en 97/99).

De Vlaamse Regering past vervolgens die beginselen te dezen toe. Eerst merkt zij op dat de bekrachtiging van het koninklijk besluit van 28 september 1999 door artikel 222 van de wet 12 augustus 2000 uitdrukkelijk door de wetgever is voorzien (artikel 6, derde lid, van de wet van 5 september 1952 en artikel 6, tweede lid, van de wet van 15 april 1965). Door het koninklijk besluit van 28 september 1999 bij wet te bekrachtigen, heeft de wetgever bijgevolg een bevoegdheid uitgeoefend die hij zichzelf uitdrukkelijk had voorbehouden. Om die reden is artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 volgens de Vlaamse Regering geen « verdachte » wettelijke validatie van een mogelijk onwettige of ongrondwettige bestuurshandeling en had bijgevolg niet tot doel of tot

voorwerp een essentiële jurisdictionele waarborg aan de verzoekende partij voor de verwijzende rechter te ontnemen.

Bovendien zijn er volgens de Vlaamse Regering te dezen « buitengewone omstandigheden » voorhanden die de bekrachtiging van het koninklijk besluit van 28 september 1999 verantwoorden. Artikel 6, derde lid, van de wet van 5 september 1952 en artikel 6, tweede lid, van de wet van 15 april 1965 verlenen aan de Koning immers fiscale bevoegdheden die door de artikelen 170 en 172 van de Grondwet in beginsel aan de wetgever zijn voorbehouden. Zulk een delegatie van belastingbevoegdheid aan de Koning is volgens de Vlaamse Regering slechts toegelaten, wanneer – zoals te dezen – de door de Koning genomen maatregelen binnen een relatief korte termijn door de wetgevende macht worden onderzocht en bekrachtigd (arrest nr. 18/98). Met verwijzing naar het arrest nr. 32/2000 betoogt de Vlaamse Regering dat de wetgever overeenkomstig de Grondwet ertoe was gehouden om het koninklijk besluit van 28 september 1999 te bekrachtigen. De omstandigheid dat de wetgever uitdrukkelijk in die bekrachtiging heeft voorzien, was voor het Hof van essentieel belang om tot de grondwettigheid van de wet van 8 december 1998 te kunnen besluiten. Volgens de Vlaamse Regering kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat die bekrachtiging zelf ongrondwettig zou zijn.

- B -

B.1. De verwijzende rechter ondervraagt het Hof over de bestaanbaarheid van artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring en van de artikelen 213 tot 222 van de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 13 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De in het geding zijnde bepalingen in hun redactie zoals van toepassing op het bodemgeskil

B.2.1. Artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring heeft het eerste lid van artikel 6 van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel als volgt vervangen :

« Ter financiering van het Instituut voor veterinaire keuring kunnen de volgende rechten worden geheven :

1° een recht lastens de exploitant van een slachthuis waarvan het bedrag wordt vastgesteld per geslacht dier, desgevallend rekening houdend met het slachtritme en met de vereisten van een kwaliteitsvolle keuring;

2° een recht, waarvan het bedrag per kilogram wordt vastgesteld, lastens de natuurlijke of de rechtspersoon die vlees of voedingsmiddelen die vlees bevatten in de grensinspectiepost aanbiedt;

3° een recht lastens de exploitant van een inrichting bedoeld in artikel 14, andere dan een slachthuis, waarvan het bedrag wordt vastgesteld rekening houdend met het gewicht van het binnenkomend product;

4° een recht ter financiering van de algemene kosten van het Instituut voor veterinaire keuring, waarvan het bedrag wordt vastgesteld per dier of als een percentage van het recht bedoeld bij 2° en 3°. Dit recht valt ten laste van de personen bedoeld in 1°, 2° en 3°. »

Het voormelde artikel 2 van de wet van 8 december 1998 vervangt tevens artikel 6, vanaf het derde lid, van de wet van 5 september 1952 als volgt :

« De Koning bepaalt, uiterlijk binnen het jaar na de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het bedrag van die rechten, alsmede de wijze van berekening, inning en koppeling aan het indexcijfer van de consumptieprijzen ervan. Hij bepaalt tevens de modaliteiten van betaling en doorrekening van de rechten, de gevolgen van het laattijdig verstrekken van de gegevens die nodig zijn voor de facturatie van de rechten, alsmede van de laattijdige betaling ervan.

Het koninklijk besluit genomen in uitvoering van dit artikel is van rechtswege opgeheven met terugwerkende kracht tot op de dag van zijn inwerkingtreding wanneer het door de wetgever niet werd bekrachtigd binnen het jaar volgend op dat van zijn bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Het koninklijk besluit dat bij wet bekrachtigd is kan niet anders dan bij wet worden gewijzigd. »

B.2.2. Bij het koninklijk besluit van 22 december 1998 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring werd de voormelde wet van 8 december 1998 uitgevoerd. Dat besluit werd door de Raad van State bij het arrest nr. 80.671 van 7 juni 1999 vernietigd.

Op 28 september 1999 komt, met terugwerking tot 10 januari 1999 (artikel 18), het voor de verwijzende rechter bestreden besluit tot stand waarin de bepalingen van het vernietigde koninklijk besluit van 22 december 1998 bijna volledig worden hernomen.

B.2.3. In de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen worden een aantal bepalingen (de artikelen 213 tot 221) opgenomen, waarbij het koninklijk besluit van 28 september 1999 met ingang van 10 januari 1999 (artikel 221) wordt gewijzigd.

Artikel 222 van dezelfde wet van zijn kant bepaalt :

« Het koninklijk besluit van 28 september 1999 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring, gewijzigd bij deze wet, wordt, uitgezonderd artikel 15, bekrachtigd. »

Ten aanzien van artikel 2 van de wet van 8 december 1998

B.3.1. Naar luid van artikel 6, derde lid, van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel, gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring, bepaalt de Koning uiterlijk binnen het jaar na de bekendmaking van de voormelde wet van 8 december 1998 in het *Belgisch Staatsblad*, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het bedrag van de betreffende rechten, alsmede de wijze van berekening, inning en koppeling aan het indexcijfer van de consumptieprijzen ervan. Hij bepaalt tevens de modaliteiten van betaling en doorrekening van de rechten, de gevolgen van het laattijdig verstrekken van de gegevens die nodig zijn voor de facturatie van de rechten, alsmede van de laattijdige betaling ervan.

Het koninklijk besluit genomen ter uitvoering van de voormelde bepalingen is van rechtswege opgeheven met terugwerkende kracht tot op de dag van zijn inwerkingtreding wanneer het door de wetgever niet werd bekrachtigd binnen het jaar volgend op dat van zijn bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*. Het koninklijk besluit dat bij wet is bekrachtigd, kan niet anders dan bij wet worden gewijzigd (vierde lid van het voormelde artikel 6).

B.3.2. Zoals het Hof in het arrest nr. 32/2000 heeft overwogen, zijn de in het geding zijnde rechten belastingen en geen retributies. Zulks wordt overigens ook in de parlementaire voorbereiding onderstreept (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1667/1, p. 1).

De in de tijd beperkte machtiging aan de Koning om het bedrag van de rechten, de wijze van berekening, inning en koppeling ervan aan het indexcijfer van de consumptieprijzen, alsmede een aantal andere daarmee verband houdende modaliteiten vast te stellen, is ingegeven door de zorg tegemoet te komen aan de vraag tot voorafgaand overleg tussen de overheid en de betrokken sectoren, inzonderheid om de vereiste adviezen van de Raadgevende Commissie, waarin de betrokken sectoren zijn vertegenwoordigd, en van de afdeling wetgeving van de Raad van State, vooraf te kunnen inwinnen (*ibid.*, pp. 2 en 3). Bovendien zou die methode het mogelijk maken de regeling gemakkelijk aan te passen in het licht van de in de praktijk opgedane ervaringen (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1667/3, pp. 3 en 4).

B.3.3. Wanneer de wetgever aan de Koning de fiscale bevoegdheid verleent die bij de artikelen 170 en 172 van de Grondwet aan de wet wordt voorbehouden, voert hij een verschil in behandeling in tussen twee categorieën van belastingplichtigen : degenen die de waarborg genieten dat niemand kan worden onderworpen aan een belasting indien daartoe niet is beslist door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering en degenen aan wie die grondwettelijke waarborg wordt ontzegd. Dat verschil in behandeling is in beginsel niet te verantwoorden.

B.3.4. Te dezen hebben de in het geding zijnde bepalingen evenwel erin voorzien dat de door de Koning genomen maatregelen binnen een relatief korte termijn van ten hoogste één jaar volgend op hun bekendmaking door de wetgevende macht zullen worden onderzocht met het oog op hun bekrachtiging. Dezelfde bepalingen voorzien er immers in dat die besluiten met terugwerkende kracht van rechtswege opgeheven zijn indien zij niet door de wetgever zijn bekrachtigd vóór het verstrijken van voormelde termijn.

B.3.5. Bovendien is de aangevoerde noodzakelijkheid de technische uitwerking van de in de wet vervatte principes vanwege de belangrijke economische weerslag ervan vooraf te overleggen met de betrokken sectoren, en gedurende een beperkte periode de mogelijkheid te behouden om de besluiten snel bij te sturen wanneer uit de toepassing ervan in de praktijk de noodzakelijkheid daarvan zou blijken, van die aard dat zij het beroep op de bijzondere machten kan verantwoorden.

Ten aanzien van de artikelen 213 tot 222 van de wet van 12 augustus 2000

B.4.1. De artikelen 213 tot 220 van de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen wijzigen een aantal bepalingen van het koninklijk besluit van 28 september 1999 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring.

Artikel 221 bepaalt dat de artikelen van hoofdstuk I « Financiering van het Instituut voor veterinaire keuring » van titel XII « Consumentenzaken, volksgezondheid en leefmilieu » van de voormelde wet van 12 augustus 2000 met ingang van 10 januari 1999 in werking treden. Dat hoofdstuk I omvat de in het geding zijnde artikelen 213 tot 222.

Artikel 222 bekrachtigt, artikel 15 uitgezonderd, het koninklijk besluit van 28 september 1999 betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring, gewijzigd bij de voormelde wet van 12 augustus 2000.

B.4.2. Met betrekking tot het ingrijpen door artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 in hangende rechtsgedingen, merkt het Hof op dat die bekrachtiging uitdrukkelijk is voorgeschreven bij het voormelde vierde lid van artikel 6 van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel, gewijzigd door artikel 2 B van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring, en dat artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 met dat artikel 6 in overeenstemming is.

Een dergelijke bekrachtiging, waarin uitdrukkelijk door de wetgever is voorzien, verstevigt zijn controle op de uitoefening van de machten die hij aan de Koning verleent. Ook al bekrachtigt artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 het koninklijk besluit van 28 september 1999 met terugwerkende kracht, toch kan het niet tot doel hebben gehad de wettigheidstoetsing, bedoeld in artikel 159 van de Grondwet en artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, onmogelijk te maken. De omstandigheid dat het bekrachtigde koninklijk besluit het voorwerp is van een beroep tot vernietiging voor de Raad van State en dat de bekrachtiging ervan tot gevolg zou hebben dat dit rechtscollege onbevoegd zou worden om dat beroep te behandelen, kan de wetgever niet ervan weerhouden een bevoegdheid uit te oefenen die hij zich uitdrukkelijk heeft voorbehouden.

Artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 kan niet worden geacht tot doel te hebben het koninklijk besluit van 28 september 1999 waarvan de verzoekende partij voor de verwijzende rechter de vernietiging vordert, geldig te verklaren, noch tot doel te hebben, zonder verantwoording, die partij een jurisdictionele waarborg te ontnemen.

Bovendien verleent artikel 6, derde lid, van de voormelde wet van 5 september 1952 fiscale bevoegdheden aan de Koning die door de artikelen 170 en 172 van de Grondwet in beginsel aan de wetgever zijn voorbehouden, zodat een bekrachtiging door de wetgever van de door de Koning genomen maatregelen te dezen om de in B.3.2 tot B.3.5 vermelde redenen verantwoord is.

Artikel 222 van de wet van 12 augustus 2000 is dan ook niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.4.3. Om dezelfde redenen zijn de artikelen 213 tot 221 van de wet van 12 augustus 2000 evenmin onbestaanbaar met het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.5. De toetsing van de in het geding zijnde bepalingen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 13 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zou te dezen niet tot een andere conclusie kunnen leiden dan de toetsing van die bepalingen aan het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie op zichzelf beschouwd.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2 van de wet van 8 december 1998 houdende diverse bepalingen betreffende de financiering van het Instituut voor veterinaire keuring en de artikelen 213 tot 222 van de wet van 12 augustus 2000 houdende sociale, budgettaire en andere bepalingen schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 13 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 30 april 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts